

UZASADNIENIE

T. T. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 29 marca 2015 roku około godziny 15.20 w miejscowości R. (...) na ul. (...) kierując motocyklem K. nr rej. (...) 1AR3 w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnału dźwiękowego i błyskowego oraz polecenia funkcjonariusza nakazującego zatrzymanie pojazdu tj. o wykroczenie z art. 92 § 2 k.w.;
2. w dniu 29 marca 2015 roku około godziny 15.20 w miejscowości R. (...) na ul. (...) kierując motocyklem K. nr rej. (...) 1AR3 wykonał manewr wyprzedzania pojazdów bezpośrednio przed przejściem dla pieszych tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.;
3. w dniu 29 marca 2015 roku około godziny 15.20 w miejscowości R. (...) na skrzyżowaniu ul. (...)/C. kierując motocyklem K. nr rej. (...) 1AR3 wykonywał manewr wyprzedzania pojazdów bezpośrednio przed przejściem dla pieszych tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.;
4. w dniu 29 marca 2015 roku około godziny 15.25 w miejscowości R. (...) na skrzyżowaniu ul. (...)/W./T. kierując motocyklem K. nr rej. (...) 1AR3 nie zastosował się dwukrotnie do znaku B-1 - zakaz ruchu w obu kierunkach tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.;
5. w dniu 29 marca 2015 roku około godziny 15.25 w miejscowości R. (...) na ul. (...) kierując motocyklem K. nr rej. (...) 1AR3 stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym wjeżdżając na chodnik i zmuszając pieszych do uciekania tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;
6. w dniu 29 marca 2015 roku około godziny 15.25 w miejscowości R. (...) na skrzyżowaniu ul. (...)/C. kierując motocyklem K. nr rej. (...) 1AR3 nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu dla pieszych tj. o wykroczenie z art. 90 k.w.;
7. w dniu 29 marca 2015 roku około godziny 15.20 w miejscowości R. (...) przy skrzyżowaniu ul. (...)/F. kierując motocyklem K. nr rej. (...) 1AR3 nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdom jadącym ulicą (...) zmuszając ich do gwałtownego hamowania czym stworzył dla nich zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;
8. w dniu 29 marca 2015 roku około godziny 15.20 w miejscowości R. (...) na ul. (...) kierował motocyklem K. nr rej. (...) 1AR3 nie posiadając uprawnień wymaganych dla danego rodzaju pojazdu tj. o czyn z art. 94 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 8 marca 2016 roku, w sprawie sygn. akt II W 440/15 Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej uznał obwinionego T. T. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z tą tylko zmianą, iż czyn z pkt. 6 wyczerpuje dyspozycję art. 97 k.w. i za to za czyny z art. 92 § 2 k.w., art. 97 k.w., art. 92 § 1 k.w., art. 86 § 1 k.w., art. 94 § 1 k.w. na podstawie art. 92 § k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 3000 zł.

Na podstawie art. 92 § 3 k.w. i art. 29 § 1, 2, 3, 4 k.w. orzekł wobec obwinionego T. T. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, na poczet tego środka zaliczył obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 maja 2015 roku do dnia 12 czerwca 2015 roku zobowiązując obwinionego do zwrotu posiadanego dokumentu prawa jazdy oraz zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w całości apelacją obwinionego, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania polegające na dowolnej ocenie dowodów, dokonanej przede wszystkim w oparciu o okoliczności negatywne i niekorzystne dla obwinionego tj.:

- bezpodstawne i całkowicie dowolne odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 29 marca 2015 roku w sytuacji, gdy wyjaśnienia te są spójne, logiczne i konsekwentne;

- bezpodstawne i całkowicie dowolne odmówienie waloru wiarygodności zeznaniom K. T. złożonym na rozprawie w dniu 18 stycznia 2016 roku w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 29 marca 2015 roku w sytuacji, gdy wyjaśnienia te są spójne, logiczne i konsekwentne;

-przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadków Z. K. i M. L. w sytuacji, gdy te osoby nie widziały z bliska osoby kierującej motocyklem obwinionego w dniu 29 marca 2015 roku.

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniony wniósł o zamianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Rawie Mazowieckiej do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego nie była zasadna.

Kwestionując dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, a także dokonane w oparciu o nią ustalenia faktyczne obwiniony nie wykazał skutecznie, aby ocena ta wykroczyła poza granice wskazane przepisem art. 7 k.p.k., tj. aby nie obejmowała ona wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów oraz aby nie uwzględniała zasad prawidłowego rozumowania czy wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przybierając charakter oceny dowolnej.

T. T. nie wskazał na istnienie jakichkolwiek dowodów, które nie byłyby już uprzednio znane i rozważane przez Sąd I instancji, zaś w apelacji przedstawił kolejny raz własną, odmienną od przyjętej przez Sąd Rejonowy wersję przebiegu zdarzenia wskazując, że nieustalona osoba w dniu 29 marca 2015 roku w R. kierowała należącym do niego motocyklem K. nr rej. (...) 1AR3 i dopuściła się szeregu zarzucanych obwinionemu wykroczeń.

Należy przypomnieć, że kwestia ustalenia kierowcy jednoślada była przedmiotem wnikliwych i szczegółowych rozważań Sądu Rejonowego. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę fakt, że obwiniony w dacie czynu był właścicielem pojazdu, w danym dniu nie doszło do kradzieży motocykla i pozostawał on we władaniu obwinionego. Nie potwierdziła się też wersja lansowana przez T. T., że na terenie posesji jego rodziców odbywało się spotkanie towarzyskie, podczas którego nieustalone osoby miały mieć dostęp do motocykla.

Sąd Rejonowy ocenił przy tym zeznania funkcjonariuszy policji biorących udział w pościgu za motocyklistą, którzy w sposób zgodny opisali manewry kierującego, a także jego wygląd tj. posturę, ubiór oraz kask. Zeznania te, jako pochodzące od osób obcych, są wiarygodne i nie ma podstaw do ich podważenia. Trafnie powiązано ze sobą szereg dowodów, które przy logicznym połączeniu dały obraz przebiegu zdarzenia z dnia 29 marca 2015 roku. Sąd Rejonowy wziął przy tym pod uwagę fakt, że obwiniony nie został zatrzymany przez patrol policji, jednakże funkcjonariusze rozpoznali bluzę i kask należący do T. T. jako te, w które ubrany był uciekający motocyklista. Słusznie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że o ile hipotetycznie istnieje możliwość przyjęcia, że obwiniony mógł pożyczyć kask innej osobie, o tyle przekazanie innej osobie pozostałych części garderoby np.: bluzy, nie jest zachowaniem typowym. W tym miejscu dodatkowo podkreślenia wymaga fakt, iż obwiniony utrzymuje, że nie wie kto poruszał się jego motocyklem, a jak wynika z ustaleń osoba ta miałaby dodatkowo korzystać z garderoby obwinionego. Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że reguły logicznego rozumowania sprzeciwiają się przyjęciu tezy jakoby nieustalony kolega obwinionego, bez jego wiedzy skorzystał w dniu 29 marca 2015 roku z jego motocykla i z jego ubrań. Trafnie uznano za wiarygodne w części relacje siostry obwinionego K. T., która w pierwszych zeznaniach podała, że obwiniony w dniu 29 marca 2015 roku chwalił się swoją brawurową jazdą i ucieczką przed policją. Sąd Rejonowy nie stracił także z pola widzenia faktu, że świadek w toku postępowania, podczas kolejnego przesłuchania, zmieniła swoje zeznania. Zachowanie to zostało ocenione to jako zmiana zeznań wymuszona przez rodzinę. Oczywistym jest, że pierwsze zeznania K. T. nie mogły być fałszywe, bowiem znała szczegóły, które mogła uzyskać tylko od obwinionego i

przedstawiła zdjęcia, które potwierdziły fakt, że obwiniony dysponował srebrnym kaskiem i zieloną bluzą, które były opisane i rozpoznane przez funkcjonariuszy policji biorących udział w interwencji w dniu 29 marca 2015 roku w R..

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena pierwszych zeznań świadka K. T., w kontekście innych ustaleń poczynionych na podstawie pozostałego materiału dowodowego, mieściła się w granicach logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, zaś wersja podawana przez obwinionego nie spełniała tych kryteriów.

Dokonując takiej oceny zebranych dowodów Sąd Rejonowy w żaden sposób nie wykroczył poza granice swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k.

Nie budzi też wątpliwości ocena kwalifikacji prawnej zarzucanych obwinionemu czynów. Ustalono bowiem, iż obwiniony w celu uniknięcia kontroli drogowej nie stosując się do sygnału dźwiękowego i błyskowego oraz polecenia funkcjonariusza policji nakazującego zatrzymanie pojazdu popełnił wykroczenie z art. 92 § 2 k.w. Z kolei wykonując manewry wyprzedzania bezpośrednio przed przejściem dla pieszych popełnił dwa wykroczenia z art. 97 k.w. Także nie stosując się dwukrotnie do znaku B-1 - zakaz ruchu w obu kierunkach popełnił wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. W następnej kolejności stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez wjechanie na chodnik i zmuszenie pieszych do ucieczki oraz nie ustępując pierwszeństwa przejazdu pojazdom jadącym ulicą (...), zmuszając ich kierowców do gwałtownego hamowania, stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym popełniając dwa wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Obwiniony kierując motocyklem nie posiadał uprawnień wymaganych do kierowania tym pojazdem czym popełnił wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. Ponadto kierując motocyklem, nie ustępując pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu dla pieszych, popełnił wykroczenie z art. 97 k.w.

Sąd Rejonowy uznał, że wina T. T. polegała na tym, że mając całkowicie zachowaną swobodę pokierowania swoim postępowaniem, a także rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów, swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję przepisów kodeksu wykroczeń, choć mógł zachować się w inny sposób zgodny z prawem.

T. T. za przypisane wykroczenia Sąd I instancji wymierzył karę grzywny w kwocie 3000 zł. Kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów i w żadnym razie nie można jej ocenić jako nadmiernie surowej.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 92 § 3 k.w. i art. 29 § 1,2,3 i 4 k.w. orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat i na poczet tego środka zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 maja 2015 roku do dnia 12 czerwca 2015 roku oraz zobowiązał obwinionego do zwrotu posiadanego dokumentu prawa jazdy. Sąd Rejonowy orzekając powyższy środek karny podkreślił, iż T. T. jako użytkownik dróg stwarza znaczne zagrożenie dla życia i zdrowia innych osób, nie respektuje podstawowych zasad bezpieczeństwa obowiązujących w ruchu drogowym i rażąco je łamie. Wymierzenie obwinionemu środka karnego ograniczonego jedynie do zakazu prowadzenia pojazdów jednego rodzaju, którego zresztą nie posiadał, byłoby bezcelowe i przeczyłoby zamierzeniom postępowania karnego. Zachowanie obwinionego jako kierowcy było naganne i stwarzało zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, w tym pieszych. Należało zatem bezwzględnie wyeliminować obwinionego na wskazany czas z grona aktywnych uczestników ruchu, pozbawiając go uprawnień do prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Reasumując należy uznać, że dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranych w sprawie dowodów jest całkowicie prawidłowa i znajduje pełną ochronę w treści przepisu art. 7 k.p.k. Ocena ta jest wszechstronna, staranna oraz w pełni merytoryczna. Zawiera jasno sprecyzowane argumenty, które doprowadziły Sąd Rejonowy do prawidłowych wniosków co do wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów. Sąd I instancji w ramach tejże oceny nie pominął żadnego istotnego ze zgromadzonych w sprawie dowodów. Przeprowadził kompleksową, wyczerpującą ocenę wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków, jak i dowodów o charakterze nieosobowym, w tym dokumentacji dotyczącej motocykla oraz zdjęć. Żaden z dowodów nie został w owej ocenie pominięty.

Mając na uwadze powyższe rozważania, uznając zarzuty apelacji za niezasadne, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania odwoławczego, w związku z faktem, że apelacja obwinionego nie została uwzględniona, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od T. T. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w wysokości 350 złotych, na które złożyły się: kwota 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania – ustalona na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 118, poz. 1269 ze zm.) oraz kwota 300 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary grzywny - ustalona na podstawie art. 11 w zw. z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karanych (tj. Dz.U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 ze zm.).